საეპისკოპოსო ბეჭედი

მისი მეუფება*
Garland F. Byers, Jr., J.D., D.D.‡
ერთა ეპისკოპოსი, სამოციქულო დავალებით

ბეჭედი ეპისკოპოსის პირადი ნიშანია. იგი აღიბეჭდება მის წერილებზე, მის ნაშრომებსა და მის დოკუმენტებზე და დგას სიტყვის ამ მსახურების სათავეში.

საკუთარი ბეჭედი ოდითგანვე ეკუთვნოდა ეპისკოპოსის თანამდებობას. ადრეული საუკუნეებიდანვე ქრისტიანები ბეჭდავდნენ საბეჭდავებით, რომლებზეც ქრისტიანული ემბლემები იყო გამოსახული; კლიმენტი ალექსანდრიელი, რომელიც დაახლოებით ახ. წ. 200 წელს წერდა, მორწმუნეებს ურჩევდა, რომ მათ ბეჭდებზე ყოფილიყო „მტრედი, ან თევზი, ან ქარით მიქროლი ხომალდი, ან მუსიკალური ლირა ... ან ხომალდის ღუზა“.[1] XII საუკუნისთვის მთელ ეკლესიაში ეპისკოპოსთა დამკვიდრებული ჩვეულება იყო, საკუთარი ბეჭედი ჰქონოდათ.[2] ასეთი ბეჭედი სახეებით გამოხატავს იმას, რაც ეპისკოპოსისთვის ყველაზე მნიშვნელოვანია, და მთელი მისი მსახურების მანძილზე ახსენებს მას ამას.

ასეა ამ ბეჭდის შემთხვევაშიც. მასზე გამოსახულ თითოეულ ელემენტს პირადი მნიშვნელობა აქვს ეპისკოპოსისთვის ქრისტესადმი მისი საკუთარი მოწოდების გზაზე. მის მიღმა ერთი ამბავი დგას; ეს ამბავი აქ არ არის

მოთხრობილი, მაგრამ იგი ეპისკოპოსისთვის ცნობილია და მისი საკუთარია. ქვემოთ განმარტებულია თითოეული ელემენტის მნიშვნელობა, იმ წმინდა წერილთან ერთად, რომელსაც იგი ეფუძნება.

სარჩევი

ოქროს ჯვარი სინათლის სხივები წმინდა ბიბლია ელვა დრაკონი დედამიწის სფერო ქარიშხლის ღრუბლები და მძვინვარე წყლები ფერები: ცისფერი ველი და ოქროს არშია წარწერა დევიზი

ოქროს ჯვარი

ბეჭდის ცენტრში დგას იესო ქრისტეს ჯვარი. სწორედ ჯვარზე სძლია მან სიკვდილს და მოიპოვა საუკუნო სიცოცხლე ყველასთვის, ვისაც მისი სწამს. თავისი ვნებით, ჯვარცმით, სიკვდილითა და აღდგომით მან გადაიხადა ცოდვის ვალი, რომელიც ედემის ბაღში კაცის დაცემიდან მოყოლებული ღმერთის წინაშე ედო.

> „ამისთჳს, ვითარცა-იგი ერთისა მის კაცისათჳს ცოდვაჲ სოფლად შემოჴდა და ცოდვისა ძლით - სიკუდილი, და ესრეთ ყოველთა კაცთა ზედა სიკუდილი მოიწია, რომლითა ყოველთა შესცოდეს. “
>
> რომაელთა 5:12

> „რომელმან ცოდვანი ჩუენნი აღიხუნა ჴორცითა თჳსითა ჯუარსა ზედა, რაჲთა ცოდვათა განვეშორნეთ და სიმართლით ვცხონდებოდით, რომლისა-იგი წყლულებითა განიკურნენით. “
>
> 1 პეტრეს 2:24

ჯვარი ამ გამარჯვების ნიშანია. მასზე ქრისტემ წაშალა „ჴელით წერილი ბრძანებით, რომელი იყო ანტაკრად ჩუენდა, ... შეჰმსჭუალა ჯუარსა, განძარცუნა მთავრობანი იგი და ჴელმწიფებანი და საჩუენებელ ქმნნა იგინი კადნიერებით და განაქიქნა იგინი მას შინა“ (კოლასელთა 2:14–15). ჯვრის აღთქმა დაუსრულებელი სიცოცხლეა: „რამეთუ ესრეთ შეიყუარა ღმერთმან სოფელი ესე, ვითარმედ ძეცა თჳსი მხოლოდ-შობილი მოსცა მას, რაჲთა

ყოველსა რომელსა ჰრწმენეს იგი, არა წარწყმდეს, არამედ აქუნდეს ცხორებაჲ საუკუნოჲ“ (იოანე 3:16).

ჯვარი იმასაც აცხადებს, რომ მათ, ვისაც მისი სწამს, ეს გამარჯვება უკვე მოპოვებული აქვთ:

> „სადა არს, სიკუდილო, საწერტელი შენი? სადა არს, ჯოჯოხეთო, ძლევაჲ შენი?... ხოლო ღმერთსა მადლი, რომელმან მომცა ჩუენ ძლევაჲ ქრისტე იესუჲს მიერ უფლისა ჩუენისა. “
>
> 1 კორინთელთა 15:55, 57

ისინი მასთან ერთად იმეფებენ უკუნისამდე მის სასუფეველში: „უკუეთუ დავითმინოთ, მის თანა ვსუფევდეთ“ (2 ტიმოთეს 2:12) და „სუფევდენ უკუნითი უკუნისამდე“ (გამოცხადება 22:5).

ჯვარი ოქროსია იმის საჩვენებლად, რომ იგი ქრისტიანს განწმედს. იესოს სისხლი განმწმენდი ცეცხლივითაა: „სისხლი იგი იესუ ქრისტეს, ძისა მისისაჲ განმწმედს ჩუენ ყოვლისაგან ცოდვისა“ (1 იოანეს 1:7). როგორც ოქრო იწმინდება ცეცხლში, ისე იწმინდება ქრისტიანი ყოველი ცოდვისგან. უფალზე წერია: „შემოვიდეს იგი, ვითარცა ცეცხლი სადნობელისაჲ ... და დაჯდეს დნობად და განწმედად ვითარცა ოქროსა და ვეცხლსა და გამოწმიდნეს ძენი ლევისნი და შთაასხნეს იგინი ვითარცა ოქროჲ და ვითარცა ვეცხლი“ (მალაქია 3:2–3).

ზოგჯერ ქრისტიანები განსაცდელებსა და ჭირს აწყდებიან. ისინი უნდა აღიქმებოდეს როგორც ცეცხლში გამოცდილი ოქრო, რათა მათ, ვინც ჯვრის ერთგული რჩება, საუკუნო სიცოცხლე ჰქონდეთ:

> „რომლითა გიხარის აწ მცირედ, უკუეთუ ჯერ-არს, რომელნი-ეგე შეწუხებულ იყვენით მრავალ-ფერთა შინა განსაცდელთა. რაჲთა გამოცდილებაჲ იგი სარწმუნოებისა თქუენისაჲ უპატიოსნეს უფროჲს ოქროჲსა მის წარწყმედადისა, ცეცხლისა მიერ გამოცდილისა იპოვოს საქებელად და დიდებად და პატივად გამოჩინებასა იესუ ქრისტესსა. “
>
> 1 პეტრეს 1:6–7

> „რამეთუ იცნის მან გზანი ჩემნი და გამომიძინა მე, ვითარცა ოქროჲ“
>
> იობი 23:10

თავად უფალი ურჩევს: „განგაზრახებ შენ, რაჲთა იყიდო ჩემგან ოქროჲ გამოჭურვებული ცეცხლითა, რაჲთა განჰმდიდრდე“ (გამოცხადება 3:18). ერთგულთ იგი აღუთქვამს: „იქმენ მორწმუნე ვიდრე სიკუდილადმდე, და მოგცე შენ გვრგვნი იგი ცხორებისაჲ“ (გამოცხადება 2:10).

სინათლის სხივები

ჯვრის უკნიდან გამომავალი სინათლის სხივები იმას ნიშნავს, რომ ჯვარი ქვეყნიერების ნათელია. უფალმა თქვა: „მე ვარ ნათელი სოფლისაჲ. რომელი შემომიდგეს მე, არა ვიდოდის ბნელსა, არამედ აქუნდეს ნათელი ცხორებისაჲ“ (იოანე 8:12).

სხივები იმასაც ნიშნავს, რომ ქრისტეს მიმდევრები ნათლის შვილები არიან. „ვიდრე ნათელი გაქუს, გრწმენინ ნათელი, რაჲთა ძე ნათლის იყვნეთ“ (იოანე 12:36). „თქუენ ყოველნი შვილნი ნათლისანი ხართ და შვილნი დღისანი, და არა ვართ ღამისანი, არცა ბნელისანი“ (1 თესალონიკელთა 5:5). „რამეთუ იყვენით ოდესმე ბნელ, ხოლო აწ ნათელ ხართ უფლისა მიერ; ვითარცა შვილნი ნათლისანი ვიდოდეთ“ (ეფესელთა 5:8).

ქრისტიანები ქვეყნიერებისთვის ლამპარი უნდა იყვნენ, თითოეული – ამ ნათლის ერთი სხივი:

> „თქუენ ხართ ნათელნი სოფლისანი. ვერ ჴელ-ეწიფების ქალაქსა დაფარვად, მთასა ზედა დაშენებულსა. არცა აღანთიან სანთელი და დადგიან ქუეშე ჴვმირსა, არამედ სასანთლესა ზედა, და ჰნათობს იგი ყოველთა, რომელნი იყვნიან სახლსა შინა. ეგრეთ ბრწყინევდინ ნათელი თქუენი წინაშე კაცთა, რაჲთა იხილონ საქმენი თქუენნი კეთილნი და ადიდებდენ მამასა თქუენსა ზეცათასა. “
>
> მათე 5:14–16

ამას ისინი აღასრულებენ სულიწმინდის მყოფობის მიღებით და იმით, რომ ნებას რთავენ მათში დამკვიდრებულ სულს, მათი ცხოვრებით გაბრწყინდეს. მაშინ ჭეშმარიტების ნათელი მათი ცხოვრებიდან ბრწყინავს და ეს ცხოვრება ცოცხალ მსხვერპლად იქცევა: „გლოცავ თქუენ, ძმანო, მოწყალებათათჳს ღმრთისათა, წარუდგინენით ჴორცნი ეგე თქუენნი მსხუერპლად ცხოველად, წმიდად, სათნოდ ღმრთისა მეტყუელი ეგე მსახურებაჲ თქუენი“ (რომაელთა 12:1). მაშინ სხვებს შეუძლიათ, შეხედონ ქრისტიანებს და დაინახონ, რომ ისინი განსხვავებულნი არიან, „უბრალო და უმანკო, შვილ ღმრთისა, შეუგინებელ შორის ნათესავსა დრკუსა და გულარძნილსა, რომელთა მიერ შჩნდეთ, ვითარცა მთიებნი სოფელსა შინა“ (ფილიპელთა 2:15). ქრისტიანები ქვეყნიერების ნათელი არიან, რადგან მიჰყვებიან ქვეყნიერების ნათელს – სწორედ იმ კაცს, იესოს, რომელიც არის ქრისტე.

წმინდა ბიბლია

წმინდა ბიბლია რწმენის წესი და წინამძღოლია, ღვთის უცდომელი სიტყვა:

> „ყოველი წიგნი ღმრთივ სულიერი და სარგებელი სამოძღურებელად არს და სამხილებელად და განსამართლებელად და სასწავლელად სიმართლისა, რაჲთა აწვე იყოს ღმრთისა იგი კაცი, ყოვლისა მიმართ საქმისა კეთილისა განმტკიცებულ. “
>
> 2 ტიმოთეს 3:16–17

იგი ქრისტიანს მიეცა, რათა მახვილად გამოიყენოს, „მახჳლი იგი სულისაჲ, რომელ არს სიტყუაჲ ღმრთისაჲ“ (ეფესელთა 6:17):

> „რამეთუ ცხოველ არს სიტყუაჲ ღმრითსაჲ და ძლიერ და უმკუეთელეს უფროჲს ყოვლისა მახჳლისა ორპირისა: და მისწუდების იგი ვიდრე განსაყოფელადმდე სამშჳნველისა და სულისა, ნაწევართა და ტჳნთა, და განმკითხველ გონებათა და ზრახვათა გულისათა. “
>
> ებრაელთა 4:12

ასე იყენებდა მას თავად უფალიც. როცა იესო უდაბნოში წაიყვანეს „გამოცდად ეშმაკისაგან“, მან ყოველ ცდუნებას დაწერილი სიტყვით უპასუხა:

- „წერილ არს, რამეთუ: არა პურითა ხოლო ცხოვნდების კაცი, არამედ ყოვლითა სიტყჳთა, რომელი გამოვალს პირისაგან ღმრთისა.“ (მათე 4:4)
- „კუალად წერილ არს: არა განსცადო უფალი ღმერთი შენი.“ (მათე 4:7)
- „წარვედ ჩემგან მართლუკუნ, სატანა, რამეთუ წერილ არს: უფალსა ღმერთსა შენსა თაყუანის-სცე და მას მხოლოსა ჰმსახურებდე.“ (მათე 4:10)

მაშინ ეშმაკმა მიატოვა იგი (მათე 4:11).

წმინდა ბიბლია ის საზომია, რომლითაც ქრისტიანი თავის ცხოვრებას წარმართავს: „სანთელ არს ფერჴთა ჩემთა შჯული შენი და ნათელ-ალაგთა ჩემთა“ (ფსალმ. 118:105); „სიტყუაჲ შენი ჭეშმარიტ არს“ (იოანე 17:17). იგი მარადის დგას: „უკუნისამდე, უფალო, სიტყუაჲ შენი დაადგრების ცათა შინა“ (ფსალმ. 118:89); „ცანი და ქუეყანაჲ წარჴდენ, ხოლო სიტყუანი ჩემნი არა წარჴდენ“ (მათე 24:35).

იგი ყოველი დროისთვის აღბეჭდავს, თუ როგორ შეუძლია მორწმუნეს საუკუნო სიცოცხლის მოპოვება: „ხოლო ესე დაიწერა, რაჲთა გრწმენეს, რამეთუ იესუ არს ქრისტე, ძჱ ღმრთისაჲ, და რაჲთა გრწმენეს და ცხორებაჲ გაქუნდეს სახელითა მისითა“ (იოანე 20:31). და იგი ადიდებს ღმერთს და მის მხოლოდშობილ ძეს, ჩვენს უფალსა და მაცხოვარს იესო ქრისტეს: „გამოეძიებდით წიგნთა, რამეთუ თქუენ ჰგონებთ, ვითარმედ გაქუს ცხორებაჲ საუკუნოჲ მათ შინა; და იგინი არიან, რომელნი წამებენ ჩემთჳს“ (იოანე 5:39).

ელვა

სინათლის ნაკადები, რომლებიც წმინდა ბიბლიიდან გამოდის და დრაკონსა და ქვეყნიერებას ეხვევა, ელვის ისრებია. ისინი ღვთის სიტყვიდან გამოდიან და დრაკონს ჭრილობას აყენებენ. ღვთის სიტყვა სამყაროში უძლიერესი ძალაა: „ეგრეთ სიტყვანი ჩემნი არა სიტყვანი ჩემნი, ვითარცა ცეცხლი

მოტყინარე, - იტყჳს უფალი, - და ვითარცა წერაქვი განმკუეთი კლდისაჲ?“ (იერემია 23:29). წმინდა წერილი მოგვითხრობს უფლის ელვაზე, რომელიც მის მტრებს ეკვეთება: „ელვანი განამრავლნა და შეაძრწუნნა იგინი“ (ფსალმ. 17:15); „გამოაბრწყინვენ ელვანი და განაბნინე იგინი, გამოავლინენ ისარნი შენნი და შეაძრწუნენ იგინი“ (ფსალმ. 143:6).

როცა ქრისტიანი ღვთის სიტყვას წარმოთქვამს, იგი მტრისთვის მტკივნეულია და ელვის ისარივით ეცემა მას. როცა სამოცდაათნი სიხარულით დაბრუნდნენ და თქვეს: „ეშმაკნიცა დაგუემორჩილებიან სახელითა შენითა“, უფალმა მიუგო:

> „ვხედევდ ეშმაკსა ვითარცა ელვასა, ზეცით გარდამოვრდომილსა. აჰა მიგცემ თქუენ ჴელმწიფებასა დათრგუნვად გუელთა და ღრიაკალთა და ყოველსა ზედა ძალსა მტერისასა, და თქუენ არარაჲ გევნოს. “
>
> ლუკა 10:18–19

ელვა თავად დრაკონს ეცემა, „გუელი დასაბამისაჲ, რომელსა ეწოდების ეშმაკი და სატანა, რომელი აცთუნებს ყოველსა სოფელსა“ (გამოცხადება 12:9), და ეცემა მათაც, ვინც მას მიჰყვება. იგი ეცემა სულიერ სამყაროში, „რამეთუ არა არს ბრძოლაჲ ჩუენი სისხლითა მიმართ და ჴორცითა, არამედ მთავრობათა მიმართ და ჴელმწიფებათა, სოფლის მპყრობელთა მიმართ ბნელისა ამის საწუთროჲსათა, სულთა მიმართ უკეთურებისათა, რომელნი არიან ცასა ქუეშე“ (ეფესელთა 6:12), და მთელ ქვეყნიერებაზე, სადაც იგი მოქმედებს. ასე წმინდანებმა „სძლეს მას სისხლითა მით კრავისაჲთა და სიტყჳთა წამებისა მისისაჲთა“ (გამოცხადება 12:11), და ასე აღეთქმება ყოველ მორწმუნეს: „წინა-აღუდეგით ეშმაკსა, და ივლტოდის თქუენგან“ (იაკობის 4:7).

დრაკონი

დრაკონი სატანას განასახიერებს, რომელსაც წმინდა წერილი ხშირად ვეშაპს, ანუ დრაკონს, უწოდებს: „და შეიპყრა ვეშაპი იგი - გუელი დასაბამისაჲ, რომელი არს ეშმაკი და სატანა“ (გამოცხადება 20:2).

იგი ქვეყნიერებას შემოხვეულია, რადგან წმინდა წერილი მოწმობს, რომ ის ამ სოფლის ღმერთია: „ღმერთმან ამის სოფლისათა დაუბრმნა გონებანი ურწმუნოთანი, რაჲთა არა გამოუბრწყინდეს მათ ნათელი იგი სახარებისა დიდებისა ქრისტესი, რომელი-იგი არს ხატი ღმრთისა უხილავისაჲ“ (2 კორინთელთა 4:4). უფალმა მას უწოდა „მთავარი იგი ამის სოფლისაჲ“ (იოანე 12:31), ხოლო იოანე მოციქულმა დაწერა, რომ „ყოველი სოფელი ბოროტსა ზედა დგას“ (1 იოანეს 5:19). იგი ამ დაცემულ ქვეყნიერებას გაცილებით მეტად ფლობს, ვიდრე ქრისტიანმა იცის ან ესმის. ედემის ბაღში დაცემიდან მოყოლებული, მისი ბოროტი გავლენა აღწევს ყველაფერში, რასაც ქრისტიანი დღითიდღე აწყდება. მასზე წერია: „მთავრისა მისებრ ჴელმწიფებისა აერისა, სულისა, რომელი-იგი აწ იქმს ნაშობთა მათ შორის ურჩებისათა“ (ეფესელთა 2:2), და: „წინა-მოსაჯული თქუენი ეშმაკი ვითარცა ლომი მყჳრალი მიმოვალს და ეძიებს, ვინმცა შთანთქა“ (1 პეტრეს 5:8).

დრაკონი ჯვრისკენ აღმართულა, რათა აჩვენოს ეშმაკის აშკარა ურჩობა ღვთის სიტყვის მიმართ. იგი აჩვენებს მის მიერ ღმერთის, მისი ქრისტესი და ყოველივე წმინდის უარყოფას და მის აშკარა განზრახვას, ეწინააღმდეგოს ყველაფერს, რაც ღმერთმა დროთა დასაბამიდან აამოქმედა. უპირველეს ყოვლისა, იგი აჩვენებს მის განზრახვას, გაანადგუროს კაცობრიობა, ღვთის ხატად და მსგავსად შექმნილი: „და შექმნა ღმერთმან კაცი სახედ თჳსად და ხატად ღმრთისა შექმნა იგი, მამაკაცად და დედაკაცად ქმნა იგინი“ (დაბადება 1:27). მასზე უფალმა თქვა: „იგი კაცის-მკვლელი იყო დასაბამითგან და ჭეშმარიტებასა არა დაადგრა, რამეთუ ჭეშმარიტებაჲ არა არს მის თანა“ (იოანე 8:44). „და განრისხნა ვეშაპი იგი დედაკაცისა მისთჳს და წარვიდა ბრძოლის-ყოფად სხუათა მათ თანა თესლისა მისისათა, რომელნი იმარხვენ მცნებასა ღმრთისასა და აქუს წამებაჲ იესუჲსი“ (გამოცხადება 12:17).

იგი ამ ურჩობაში რჩება თავის განდგომილ მხედრობასთან და ქვეყნიერების იმ ბოროტ ადამიანებთან ერთად, რომლებიც მას მიჰყვებიან, ვიდრე ცეცხლის ტბაში არ ჩაიგდება ყველა თავის მიმდევართან ერთად, როგორც ამას გამოცხადების წიგნი მოწმობს:

> „და ეშმაკი, რომელი-იგი აცთუნებდა მათ, შთავარდა ტბასა მას ცეცხლისა და წუმწუბისასა, სადა იყვნეს მჴეცი იგი და ცრუწინაწარმეტყუელი, და იტანჯებოდიან დღე და ღამე უკუნითი უკუნისამდე. “
>
> გამოცხადება 20:10

> „წარვედით ჩემგან, წყეულნო, ცეცხლსა მას საუკუნესა, რომელი განმზადებულ არს ეშმაკისათჳს და ანგელოზთა მისთათჳს“
>
> მათე 25:41

დედამიწის სფერო

დედამიწის სფეროს თავისი მნიშვნელობა აქვს, მასზე შემოხვეული დრაკონისგან დამოუკიდებლად. იგი დედამიწაა, ღვთის ქმნილება. როცა ღმერთმა თავისი საქმე დაასრულა, „იხილნა ღმერთმან ყოველნი, რაოდენნი ქმნნა, და აჰა კეთილ. ფრიად“ (დაბადება 1:31).

დედამიწა კაცს ღვთიური დადგენილებით მიეცა:

> „და აკურთხნა იგინი ღმერთმან მეტყუელმან: აღორძნდით და განმრავლდით. და აღავსეთ ქუეყანაჲ და ეუფლენით მას. და მთავრობდით თევზთა ზღჳსათა, და მფრინველთა ცისათა, და ყოველთა პირუტყუთა, და ყოველსა ქვეყანასა და ყოველთა ქუეწარმავალთა, მავალთა ქვეყანასა ზედა. “
>
> დაბადება 1:28

> „ცანი ცათანი უფლისანი არიან, ხოლო ქუეყანა მოსცა ძეთა კაცთასა. “
>
> ფსალმ. 113:24

კაცმა ეს ბატონობა დაკარგა, როცა ედემის ბაღში ღმერთს ურჩობა გაუწია და აკრძალული ნაყოფი ჭამა: „წყეულ იყავნ ქუეყანა საქმეთა შინა შენთა“ (დაბადება 3:17).

ქრისტე თავის მიმდევრებს უბრძანებს, დაემორჩილონ მას: „უკუეთუ გიყუარ მე, მცნებანი ჩემნი დაიმარხენით“ (იოანე 14:15). მან თავისი მოციქულები ყველა ხალხთან წარგზავნა:

> „წარვედით და მოიმოწაფენით ყოველნი წარმართნი და ნათელ-სცემდით მათ სახელითა მამისაჲთა და ძისაჲთა და სულისა წმიდისაჲთა, და ასწავებდით მათ დამარხვად ყოველი, რაოდენი გამცენ თქუენ. “
>
> მათე 28:19–20

მან ისინი წარგზავნა, რათა ეს ქვეყნიერება გამოსყიდულიყო და კვლავ ღმერთთან მართებულ მიმართებაში აღმდგარიყო, და კაცს კვლავ ებატონა დედამიწაზე, როგორც ღმერთს თავდაპირველად ჰქონდა განზრახული. რადგან „თჳთ იგიცა დაბადებული გან-ვე-თავისუფლდეს მონებისაგან ხრწნილებისა აზნაურებასა მას დიდებისა შვილთა ღმრთისათა“ (რომაელთა 8:21).

უფლის ლოცვა ამაზე მეტყველებს: „მოვედინ სუფევაჲ შენი, იყავნ ნებაჲ შენი, ვითარცა ცათა შინა, ეგრეცა ქუეყანასა ზედა“ (მათე 6:10). ამ სიტყვებში თავად იესო აცხადებს, რომ ღვთის ნებაა, დედამიწა აღდგეს იმ წესრიგში, რომელიც მას თავდაპირველად ჰქონდა განზრახული. მისი აღდგენა ნიშნავს, რომ ეშმაკი, სატანა, დამარცხებულია ღვთის სიტყვითა და ჩვენი უფლისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს მსხვერპლით. მაშინ „იქმნა სუფევაჲ სოფლისაჲ უფლისა ჩუენისაჲ და ქრისტჱს მისისაჲ“ (გამოცხადება 11:15). გამოსყიდულნი იტყვიან: „სუფევდენ იგინი ქუეყანასა ზედა“ (გამოცხადება 5:10).

ბეჭედზე ეს სიმბოლო ყოველ ქრისტიანს ახსენებს მოვალეობას, აშკარა ჰყოს ღვთის სასუფეველი დედამიწაზე. იესო ქადაგებდა: „შეინანეთ, რამეთუ მოახლებულ არს სასუფეველი ცათაჲ“ (მათე 4:17), და თავისი მოწაფეები წარგზავნა, რათა ეთქვათ: „მოახლებულ არს თქუენ ზედა სასუფეველი ღმრთისაჲ“ (ლუკა 10:9). სადაც იესოა, იქ სასუფეველია. ასე იქნება დრაკონზე მისი გამარჯვების დღეს, როცა კაცი კვლავ იბატონებს დედამიწაზე, როგორც ღმერთს თავდაპირველად ჰქონდა განზრახული.

ქარიშხლის ღრუბლები და მძვინვარე წყლები

ქარიშხლის ღრუბლები ქარს განასახიერებს, რომელიც აქ სულიწმინდაა. თავად უფალმა შეადარა სული ქარს: „სულსა ვიდრეცა უნებნ, ქრინ, და ჴმაჲ მისი გესმის, არამედ არა იცი, ვინაჲ მოვალს და ვიდრე ვალს. ესრეთ არს ყოველი შობილი სულისაგან“ (იოანე 3:8). სულთმოფენობის დღეს სული მოვიდა „ვითარცა მოწევნაჲ ქარისა სასტიკისაჲ“ (საქმე 2:2). დასაბამში „სული ღმრთისაჲ იქცეოდა ზედა წყალთა“ (დაბადება 1:2).

როცა ქრისტიანი ღვთის სიტყვას იყენებს და ელვა სულში ეცემა გველსა და მის მიმდევრებს, სულიწმინდა მოძრაობს როგორც წმინდა ქარი და ქარიშხალი. ეს მოძრაობა თავად დედამიწის წყლებს არყევს, რადგან „ჴმაჲ უფლისაჲ წყალთა ზედა, ღმერთი დიდებისა ქუხდა, უფალი წყალთა ზედა მრავალთა“ (ფსალმ. 28:3). მორწმუნის რწმენა ღვთის სიტყვისადმი და ამ სიტყვის მის მიერ მახვილად გამოყენება მთელ დედამიწაზე ახდენს გავლენას. როცა იგი სწორად გამოიყენება, სულიწმინდა მოძრაობს დიდებით, ძალითა და ხელმწიფებით. ასე იყო ადრეულ ეკლესიაშიც: „და ლოცვასა მათსა შეიძრა ადგილი იგი, სადა იყვნეს შეკრებულ, და აღივსნეს ყოველნი სულითა წმიდითა და იტყოდეს სიტყუასა მას ღმრთისასა განცხადებულად“ (საქმე 4:31).

ქარიშხლის ღრუბლები და მძვინვარე წყლები ქრისტიანს პასუხობს: მის მიერ ღვთის სიტყვის გამოყენებას და მის მიერ სულიწმინდის მოხმობას რწმენით იესო ქრისტესი, ჩვენი უფლისა და მაცხოვრისა. თავად უფალმა „შეჰრისხნა ქარსა მას და ზღუასა და ჰრქუა: დადუმენ და პირი დაიყავ! და დასცხრა ქარი იგი, და იქმნა დაყუდება დიდ“, ხოლო მისმა მოწაფეებმა იკითხეს: „ვინ-მე არს ესე, რამეთუ ქარნიცა და ზღუაჲცა ერჩიან მას?“ (მარკოზი 4:39, 41). იგივე ხელმწიფება მან აღუთქვა მათ, ვისაც სწამს:

> „ამენ გეტყჳ თქუენ, ვითარმედ: რომელმან ჰრქუას მთასა ამას: აღიფხუარ და შთავარდი ზღუად! და არა შეორგულდეს გულსა თჳსსა, არამედ ჰრწმენეს, რამეთუ რომელი თქუას, იქმნეს, და იყოს ეგრე. “
>
> მარკოზი 11:23

ამრიგად, თუმცა ითქმის, რომ ქვეყნიერება ეშმაკის ძალაუფლების ქვეშ იმყოფება, ღვთის სიტყვა იმარჯვებს. იგი ქრისტიანს ხელმწიფებას ანიჭებს იმაზე, რაც კაცმა ედემის ბაღში დაცემისას სატანას დაუთმო. ღვთის სიტყვით, იესო ქრისტეს ძვირფასი სისხლითა და მსხვერპლით და მისი ხელმწიფებით მორწმუნე თავის კანონიერ ადგილს უბრუნდება. როცა იგი წმინდა წერილის ღვთიურ სიტყვას წარმოთქვამს, თავად დედამიწა პასუხობს, და ამ პასუხის საშუალება სულიწმინდაა. სული ძალას ანიჭებს ქრისტიანის ლოცვას: „თჳთ იგი სული მეოხ არს ჩუენთჳს სულ-თქუმითა მით უსიტყუელითა“ (რომაელთა 8:26). სული ძალას ანიჭებს აგრეთვე მის ბრძანებებს სულში, თვით იმაზეც, რაც დაკარგული იყო, – ისეთი დიდია ჩვენი უფლისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს დიდება: „უკუეთუ რაოდენი ითხოვოთ სახელითა ჩემითა, მე ვყო“ (იოანე 14:14).

წმინდა წერილში აღბეჭდილია უფლის საკუთარი სიტყვები: „მომეცა მე ყოველი ჴელმწიფებაჲ ცათა შინა და ქუეყანასა ზედა“ (მათე 28:18). ვისაც ქრისტეს სწამს, ამ ძალასთან მისვლას იძენს კრავის ძვირფასი სისხლითა და მისდამი რწმენით.

ფერები: ცისფერი ველი და ოქროს არშია

ცისფერი ველი ცაა. დასაბამიდან კაცი ღმერთთან საუბრისას ცისკენ იყურება: „შენდამი აღვიხილენ თუალნი ჩემნი, რომელი დამკჳდრებულ ხარ ცათა შინა“ (ფსალმ. 122:1). უფალმა თავის მოწაფეებს ასე ასწავლა ლოცვა: „მამაო ჩუენო, რომელი ხარ ცათა შინა, წმიდა იყავნ სახელი შენი“ (მათე 6:9).

ცისფერი განასახიერებს ზეციურ სამყაროს, რომელშიც ქრისტიანი ლოცვითა და ვედრებით შედის. ეს ღვთის ტახტის ადგილია: „ესრეთ იტყჳს უფალი: ცაჲ საყდარ ჩემდა, ხოლო ქუეყანა კუარცხლბეკ ფერჴთა ჩემთა“ (ესაია 66:1). ეს ტახტი ქრისტიანისთვის უხილავი და შეუცნობელია, მაგრამ იგი რწმენით, ქრისტე იესოს მიერ, მისკენ იყურება, „რამეთუ სარწმუნოებით ვიქცევით და არა იჭჳთ“ (2 კორინთელთა 5:7). იგი თამამად მიდის მადლის ტახტთან: „მოუჴდეთ უკუე განცხადებულად საყდართა მათ მადლისასა, რაჲთა მოვიღოთ წყალობაჲ და ვპოოთ მადლი ჟამსა შეწევნისასა“ (ებრაელთა 4:16).

„რომელ-რაჲ დაფარული არს უფლისა ღმრთისა ჩვენისა, ხოლო განცხადებული იგი თქუენ და შვილთა თქუენთა უკუნისამდე ჟამთა“ (მეორე რჯული 29:29). კაცს იმდენი ცოდნა ეძლევა, რამდენიც საკმარისია მისი ცხონების უზრუნველსაყოფად. იგი მოდის წმინდა ბიბლიის დაწერილი სიტყვით, „საღმრთონი წიგნნი ..., რომელნი შემძლებელ არიან განბრძნობად შენდა ცხორებისათჳს სარწმუნოებითა ქრისტე იესუჲსითა“ (2 ტიმოთეს 3:15). იგი მოდის აგრეთვე ჩვენი უფლისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს დარიგებით, სწავლებითა და მაგალითით.

როცა ქრისტიანი ლოცვით აღაპყრობს გულს, იგი ზეცად ადის, იმ ცისფერში, რომელიც ზეციურ სამყაროს განასახიერებს: „აღვიხუნეთ გულნი ჩუენნი მაღლისა მიმართ ჴელთა ჩუენთა დამკჳდრებულისა ცასა შინა“ (გოდება 3:41). „წარემართენ ლოცვა ჩემი, ვითარცა საკუმეველი, შენ წინაშე, აღპყრობაჲ ჴელთა ჩემთა მსხურეპლ სამწუხროდ“ (ფსალმ. 140:2). „და აღჴდა კუამლი იგი საკუმეველთაჲ ლოცვისა მიმართ წმიდათაჲსა ჴელისაგან ანგელოზისა მის წინაშე ღმრთისა“ (გამოცხადება 8:4).

ოქროს არშია ქრისტიანის განწმედაზე მეტყველებს, როგორც ეს ზემოთ, ოქროს ჯვრის განმარტებისას, არის გადმოცემული. რწმენა იესო ქრისტესი და მისი სისხლის ძალისა განმწმენდი ცეცხლია, რომელიც ადამიანს განწმედს, როგორც ოქრო იწმინდება ცეცხლში. „და განვავლო მესამედი ცეცხლისა მიერ და განვაჯურვნე იგინი, ვითარცა განჯურდების ვეცხლი, და გამოვცადნე იგინი, ვითარცა გამოიცდების ოქროჲ: ესრეთ უწოდდეს სახელსა ჩემსა და მე ვისმინო მისი“ (ზაქარია 13:9). აქ ოქრო განწმენდილ ქრისტიანს განასახიერებს, რომელსაც სრულად სწამს და სრულად ენდობა იესო ქრისტეს, „მეუფე მეუფეთაჲ და უფალი უფლებათაჲ“ (გამოცხადება 19:16).

წარწერა

არშიას გარს უვლის წარწერა „GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS“. სახელი ბეჭედს ეპისკოპოსის საკუთრებად აღნიშნავს. *Episcopus* ლათინურად ეპისკოპოსს ნიშნავს. იგი მომდინარეობს ბერძნული სიტყვიდან *episkopos*,

„ზედამხედველი“, – სწორედ ეს სიტყვა იხმარა წმინდა პავლემ, როცა ეფესოს უხუცესებს დაარიგა:

> „ეკრძალენით უკუე თავთა თქუენთა და ყოველსავე სამწყსოსა, რომელსა-ეგე თქუენ სულმან წმიდამან დაგადგინნა მოღუაწედ და მწყსად ეკლესიასა უფლისა ღმრთისასა, რომელი მოიგო სისხლითა თჳსითა. “
>
> საქმე 20:28

სახელი და წოდება ერთად იმას ნიშნავს, რომ ეპისკოპოსი მონაწილეობს სულიერ ბრძოლაში, რომელიც ყოველდღიურად მიმდინარეობს: „რამეთუ საჭურველი ჩუენისა მის მჴედრობისაჲ - არა ჴორციელ არს, არამედ ძლიერ ღმრთისა მიერ დასარღუეველად ძნელოვანთა“ (2 კორინთელთა 10:4). იგი ღვთის მმართველობის წევრია, ეპისკოპოსად ნაკურთხი, და დავალებული აქვს, ჭეშმარიტი მოძღვრება აუწყოს და არ დადუმდეს. რადგან „ჯერ-არს ეპისკოპოსისა უბიწო ყოფაჲ, ვითარცა ღმრთისა მნისაჲ, ... სარწმუნეობისა სიტყჳსა, რაჲთა შემძლებელ იყოს ნუგეშინის-ცემადცა მოძღურებასა მას შინა სიცოცხლისასა და სიტყჳს- მგებელთა მათ მამხილებელ“ (ტიტეს 1:7, 9).

დუმილი ცოდვად ჩაეთვლებოდა: „რომელმან იცოდის კეთილი საქმე და არა ქმნეს, ცოდვა არს მისა“ (იაკობის 4:17). უფალმა გააფრთხილა გუშაგი, რომელიც მომავალ მახვილს ხედავს და საყვირს არ უკრავს: „სისხლი მისი ჴელისაგან ებგურისა გამოვიძიო“ (ეზეკიელი 33:6). წმინდა პავლემ თქვა: „ვაჲ არს ჩემდა, არა თუ ვახარებდე“ (1 კორინთელთა 9:16).

წარწერა ტალანტების იგავს მოაგონებს (მათე 25:14–30). ერთმა ბატონმა მგზავრობის წინ თავისი ქონება თავის მონებს გადასცა, და ორმა მათგანმა ივაჭრა და მიღებული გააორმაგა. თითოეულს ბატონმა უთხრა: „კეთილ, მონაო სახიერო და სარწმუნოო! მცირედსა ზედა სარწმუნო იქმენ, მრავალსა ზედა დაგადგინო შენ; შევედ სიხარულსა უფლისა შენისასა“ (მათე 25:21). მესამემ თავისი ტალანტი მიწაში დამალა, და ბატონმა მას მიუგო: „ბოროტო მონაო და მედგარო!“ (მათე 25:26). იგავი ეპისკოპოსს მის წმინდა ვალდებულებას ახსენებს:

- იქადაგოს იესო ქრისტეს სახარება ისე, როგორც მას ესმის;
- იდგეს იმისთვის, რაც სწორი და მართალია ღვთის თვალში; და
- იყოს ჩვენი უფლისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს კეთილი და ერთგული მსახური.

ეპისკოპოსმა არ იცის, რატომ იქნა მოწოდებული. მან მხოლოდ ის იცის, რომ მოწოდებულია, და მხოლოდ ეს ფაქტი ანიჭებს მას ხელმწიფებასა და პასუხისმგებლობას. „არა თქუენ გამომირჩიეთ მე, არამედ მე გამოგირჩიენ თქუენ და დაგადგინენ თქუენ, რაჲთა თქუენ წარხჳდეთ და ნაყოფი გამოიღოთ, და ნაყოფი თქუენი ეგოს სავსებით“ (იოანე 15:16). „რამეთუ შეუნანებელ არიან მადლნი იგი და ჩინებანი ღმრთისანი“ (რომაელთა 11:29). ვისაც ბევრი მიეცა, მისგან ბევრიც მოითხოვება: „რამეთუ ყოველსა რომელსა მიეცა დიდად, დიდადცა იძიოს მისგან“ (ლუკა 12:48).

ეპისკოპოსის სახელისა და სიტყვის *Episcopus* გვერდით დასმული პატარა ჯვრები იმას ნიშნავს, რომ იგი ჯვრის ეპისკოპოსია, ეპისკოპოსი ჩვენი უფლისა და მაცხოვრის იესო ქრისტეს ეკლესიაში. ისინი აჩვენებს, როგორ დგას მისი სახელიც და მისი თანამდებობაც ქრისტესთან მიმართებაში. „ჩემდა ნუ იყოფინ სიქადულ, გარნა ჯუარითა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა, რომლისათჳს სოფელი ჩემდამო ჯუარ-ცუმულ არს და მე - სოფლისა“ (გალატელთა 6:14). ეპისკოპოსს ერთგულება ყოველივეზე მეტად ქრისტესა და ღმერთს მართებს. ჯვრები ამ მორჩილებას განასახიერებს, რომელიც მხოლოდ ღმერთს ეკუთვნის:

> „რომელსა უნებს შემოდგომად ჩემდა, უვარ-ყავნ თავი თჳსი და აღიღენ ჯუარი თჳსი და მომდევდინ მე. “
>
> ლუკა 9:23

> „ვერვის ჴელ-ეწიფების ორთა უფალთა მონებად“
>
> მათე 6:24

> „მორჩილებაჲ ჯერ-არს ღმრთისაჲ უფროჲს ვიდრე კაცთაჲ. “
>
> საქმე 5:29

დევიზი *Euntes in Mundum Universum*, „მიმავალნი მთელ ქვეყნიერებაზე“, ბეჭდის ოქროშია ჩასმული. იგი ოქროშია ჩასმული იმიტომ, რომ ეპისკოპოსი, კანონიერად ნაკურთხი, სულიწმინდის ცეცხლით არის განწმენდილი და მღვდლობის საიდუმლო მიიღო. ეს საიდუმლო ახლა მას სახარების გავრცელების გაცილებით მძიმე პასუხისმგებლობას აკისრებს, ვიდრე მანამდე ეკისრა. ეს ცეცხლი კვლავ ინთება ყოველი საიდუმლოს აღსრულებისას, რომელსაც იგი აღასრულებს. როგორც წმინდა პავლემ მისწერა ტიმოთეს: „განცხოველებად მჴურვალედ მადლსა მას ღმრთისასა, რომელ არს შენ თანა დასხმითა ჴელთა ჩემთაჲთა“ (2 ტიმოთეს 1:6).

ეს სიტყვები მოციქულთა და მათი მემკვიდრეების, ეპისკოპოსების, დავალებაა. ეს თავად ქრისტეს ბრძანებაა:

> „წარვედით ყოველსა სოფელსა და უქადაგეთ სახარებაჲ ესე ყოველსა დაბადებულსა. “
>
> მარკოზი 16:15

ღვთის სიტყვა და იესო ქრისტეს სახარება უნდა იქადაგებოდეს და ხელმისაწვდომი იყოს ქვეყნიერების ყველა ხალხისთვის: „და იქადაგოს სახარებაჲ ესე სასუფეველისაჲ ყოველსა სოფელსა საწამებელად ყოველთა წარმართთა“ (მათე 24:14). სწორედ ამიტომ ეწოდება ეპისკოპოსს ერთა ეპისკოპოსი. ქრისტეს დავალება მარკოზის 16:15-ში მოითხოვს, რომ ყველა, ვინც მის სამსახურად არის მოწოდებული, წავიდეს მთელ ქვეყნიერებაზე და უქადაგოს სახარება ყოველ ქმნილებას.

წარსულ საუკუნეებში ეს ფიზიკურ მყოფობას ნიშნავდა: მოგზაურობას, გასვლასა და ღვთის სიტყვის გავრცელებას. დღევანდელ საუკუნეში ეს ეპისკოპოსისთვის ნიშნავს აგრეთვე ღვთის სიტყვისა და ჭეშმარიტი მოძღვრების დაწერასა და გამოქვეყნებას და მის ხელმისაწვდომობას მსოფლიო ქსელში, რათა ყველა ხალხმა წაიკითხოს, თუ ასე ინებებს. „დაწერე ხილვაჲ განცხადებულად ფიცარსა, რაჲთა სდევდეს აღმომკითხველი მათი“ (ამბაკუმი 2:2). „ვითარ-მე ისმინონ თჳნიერ ქადაგებისა?“ (რომაელთა 10:14).

ღვთის სიტყვისა და იესო ქრისტეს მიღება პირადი არჩევანია და არავის თავს არ უნდა მოეხვიოს. „ირჩიეთ თქუენ დღეს, რომელთა ჰმსახურებდეთ“ (იესო ნავეს ძე 24:15). „რომელსა ჰნებავს მიღებად წყლისა მის ცხოველისა უსასყიდლოდ“ (გამოცხადება 22:17). უფალი ამბობს: „უსამართლოჲ იგი უსამართლოებდინ ჯერეთ, და შეგინებული შეიგინებოდენ ჯერეთ, და მართალი სიმართლესა იქმოდენ ჯერეთ, და წმიდაჲ იგი წმიდა იქმნებოდენ ჯერეთ“ (გამოცხადება 22:11).

ეპისკოპოსის საქმე და მოვალეობაა, ღვთის სიტყვა და იესო ქრისტეს სახარება წარუდგინოს მორწმუნეებსაც და ურწმუნოებსაც. მორწმუნისთვის რწმენა შეიძლება ხელახლა აღგზნდეს, განმტკიცდეს და უფრო მყარი გახდეს, როგორც უფალმა დაავალა პეტრეს: „შენ ოდესმე მიიქეც და განამტკიცენ ძმანი შენნი“ (ლუკა 22:32). ურწმუნო კი მას შეუძლია მიიყვანოს რწმენამდე იესო ქრისტესი, უფლისა და მეფისა: „აწ უკუე სარწმუნოებაჲ სამე სმენისაგან არს, ხოლო სმენაჲ - სიტყჳთა ღმრთისაჲთა“ (რომაელთა 10:17).

შენიშვნები

1 კლიმენტი ალექსანდრიელი, პედაგოგი, წიგნი 3, თავი 11.

2 *Encyclopædia Britannica*, სტატია „sigillography“.

Euntes in Mundum Universum: „წარვედით ყოველსა სოფელსა“ (მარკოზი 16:15, ძველი ქართული თარგმანი).